

[Anker Jørgensen.]

indstilling ikke alene om spørgsmålet om nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer pr. uge, men også om spørgsmålet om en eventuel udvidelse af ferien, ja, så må det siges, at man griber ind i spørgsmål, som der allerede enten er løsninger på eller er løsninger på vej på, og derfor er det en utidig form for indgreb. Man kan holde drabelige og meget følsomme taler på kravet om ligeløn, kravet om kortere arbejdstid og meget andet, men det har nul at gøre med den situation, vi står i.

Jeg synes derfor ikke, fru Hanne Reintoft har ret, når hun siger, at der var mange fornuftige forslag. De af dem, der var fornuftige, er forslag, som regeringen og socialdemokratiet allerede er opmærksom på og bevisligt arbejder på og for, og de, der ikke er nævnt på dette område, er jo simpelt hen forslag, som intet har med den aktuelle situation at gøre.

Det er da klart, at man i de faglige organisationer — og her skal man altså huske, at det ikke alene er Landsorganisationen, men også tjenestemandorganisationen, arbejdsledernes organisation, Akademikernes Samvirke — ikke er glad for, at der skal foregå et indgreb i den overenskomstmæssige ret. Når man alligevel har accepteret det, burde det stå helt klart, at det er, fordi der er en helhed i den politik, der fra regeringens side er lagt frem. For det første er det en meget speciel situation. Danmark devaluerer jo ikke hver anden dag, vi har ikke devalueret siden 1949 og engang i 1930'erne. Det er altså en helt speciel situation. Og for det andet er forslagene bygget op på en sådan måde, at der virkelig er balance; de mange interesser, som skal tilgodeses i denne situation, er tilgodeset. Når man griber ind i en pristalsregulering og nedfryser en dyrtidsportion i 1 år, ja, så er det jo et forsøg på på denne måde at bidrage til, at omkostningerne ikke går for stærkt i vejret, for dermed at fremme vore konkurrencemuligheder og for dermed også at fremme vore muligheder med hensyn til at få beskæftigelsen op på det høje niveau, som vi gerne vil have den op på.

Der er skuffelse, siger fru Hanne Reintoft, ud over landet over, at arbejderregeringen ikke har ført en arbejdervenlig politik. Ja, mig bekendt er alle de lovforslag,

som er gennemført, gennemført også med socialistisk folkepartis stemmer, også fru Hanne Reintofts. Derfor må jeg sige, at det er ikke rimeligt med den korte tid, der rent faktisk har været, at komme og sige, at der ikke er ført en konstruktiv politik. Skattereformen, som begge partierne jo gik til valg på, er i virkeligheden fuldt og helt gennemført, i hvert fald er den gennemført fra folketingets side; der er i det væsentlige egentlig kun administrative problemer tilbage. Vi ved f. eks., at skattefradragsreglen er ophævet, vi ved, at kildeskatten i princippet er vedtaget, og det er kun den praktiske gennemførelse af disse ting, der står tilbage.

Derfor er det ikke rimeligt at sige, at der ikke fra de to partiers side er gjort, hvad der kan gøres på den korte tid. Man glemmer vist, at det flertal, der nu er, kun har siddet et år, man glemmer, at den samarbejdsaftale, som blev til med så mange fødselsvanskeligheder, kun har bestået i godt et halvt år. Det vil med andre ord sige, at der på kort tid er opnået store og positive resultater, også med hensyn til boligfonden bl. a., og det ville jo være meningsløst, om dette blev slået over bord.

I den aktuelle situation har Landsorganisationen, har lønmodtagerorganisationerne som helhed, ud fra en helhedsbetragtning ment, at det var sundt, at det var rigtigt at acceptere regeringens politik, og på denne baggrund vil det være urimeligt, meningsløst, om arbejderflertallet, det socialistiske flertal eller det blot konstruktive flertal, skulle blive væltet. Jeg håber ikke, det vil ske, og jeg tror det heller ikke. Lige til det sidste tror jeg ikke på, at man tør vælte dette arbejderflertal, når man ved, at der står en stort set enig lønmodtagergruppe bag denne politik.

**Rosing:** Jeg vil i al korthed præcisere og begrunde min stillingtagen til de foreliggende lovforslag.

Som bekendt er jeg upolitisk repræsentant, som ikke har nogen tilknytning til et bestemt parti. Af den grund medvirker jeg som regel ikke ved de allerfleste afstemninger vedrørende de lovforslag, som kun gælder for det øvrige rige. Tingets medlemmer har siden 1960 erfaret, at jeg ikke blandede mig i det, når et lovforslag, som i sit indhold